

Sygn. akt V KO 71/21

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

w sprawie **P.C.**

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 29 września 2021 r.

wniosku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 20 sierpnia 2021 r., sygn. akt III K (...)

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W., właściwy do rozpoznania sprawy zainicjowanej aktem oskarżenia wniesionym przeciwko P.C., któremu zarzucono popełnienie czynu zabronionego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., postanowieniem z dnia 20 sierpnia 2021 r., sygn. akt III K (...), kolejny raz zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie tej sprawy innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości. Swoje wystąpienie organ wnioskujący motywował stanem zdrowia oskarżonego, który zgodnie z opinią biegłego z dnia 28 maja 2021 r., uniemożliwia mu branie udziału w rozprawach toczących się przed Sądem Okręgowym w W.. Oskarżony może natomiast w ograniczonym zakresie czasowym brać udział w rozprawie prowadzonej przez sąd położony w obszarze jego miejsca zamieszkania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że przesłanka przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu, w oparciu o art. 37 k.p.k., jaką jest „dobro wymiaru sprawiedliwości”, aktualizuje się bez wątpienia również wtedy, gdy przekazanie sprawy innemu sądowi jest konieczne dla zapewnienia prowadzonemu postępowaniu warunków, w których będą mogły być zrealizowane wszystkie jego cele, w tym i ten, który ustawa określa jako rozstrzygnięcie sprawy w rozsądnym terminie (art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k.). Jest przy tym oczywiste, że długotrwała niemożność procedowania w przedmiocie odpowiedzialności karnej utrudnia osiągnięcie podstawowych celów procesu karnego, czyli stanu sprawiedliwości materialnej i proceduralnej, a nadto niekorzystnie wpływa na prestiż wymiaru sprawiedliwości.

Jeśli zatem postępowanie przed sądem właściwym napotyka tego rodzaju przeszkody, a jednocześnie istnieją podstawy do twierdzenia, że przed innym równorzędnym sądem proces mógłby przebiegać sprawnie, skorzystanie z wyjątkowej instytucji przewidzianej w art. 37 k.p.k., musi być uznane za zasadne.

W przedmiotowej sprawie jednak wniosek Sądu Okręgowego w W. nie mógł być uwzględniony.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest bowiem stanowisko, że warunkiem *sine qua non* wystąpienia z wnioskiem o przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k. w postępowaniu, które zostało zawieszone, jest uprzednie wydanie postanowienia o jego podjęciu. Przepis art. 22 § 3 k.p.k. przewiduje wprawdzie dokonywanie odpowiednich czynności w czasie zawieszenia postępowania, ale czynności te zasadniczo mogą dotyczyć wyłącznie zabezpieczenia dowodów przed ich utratą lub zniekształceniem. Choć bowiem w doktrynie za dopuszczalne uznaje się niekiedy podejmowanie w czasie zawieszenia postępowania i innych czynności, to jednak bez wątpienia nie należy do nich występowanie z wnioskiem o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Za takim stanowiskiem przemawia nie tylko literalna wykładnia przepisu art. 22 § 3 k.p.k., ale i jego kontekst funkcjonalny. Konsekwencją uznania, że z wnioskiem w trybie art. 37 k.p.k. sąd mógłby występować w okresie zawieszenia postępowania, byłoby bowiem to, że decyzję w kwestii podjęcia

postępowania, w razie uwzględniania wniosku złożonego w trybie art. 37 k.p.k., musiałby podjąć inny organ niż ten, który je zawiesił (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2020 r., II KO 19/20 i powołane tam poglądy doktryny i judykatury).

W przedmiotowej sprawie zaś Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z dnia 7 czerwca 2021 r., powołując się na wskazaną wyżej opinię biegłego, na podstawie art. 22 § 1 k.p.k., zawiesił postępowanie w sprawie. W uzasadnieniu postanowienia wskazał, że schorzenia, na które cierpi oskarżony mają charakter ciężki i długotrwały w rozumieniu art. 22 § 1 k.p.k. i w konsekwencji konieczne jest zawieszenie postępowania. Następnie ten sam sąd (choć w innym składzie osobowym), nie wydawszy uprzednio postanowienia o podjęciu zawieszonego postępowania, w dniu 20 sierpnia 2021 r. zwrócił się do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości.

Wniosek ten, z przyczyn wskazanych wyżej, nie mógł być jednak uwzględniony.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

as